

Dušan Ludvik | Pesem na tankousto svirel

Pod naletavajočimi snežinkami češenj
z boljo zaokrožal svoj dan sem brezcveten, neutešen.

Prišla si! V tebi so vriskali žarki
razdajajočega se sonca nad parki.
Táko — šumno in zorno — sem sanjal te v dolgih nočeh,
slutil: kot se osuje pod poljubi vetróv cvetni prah na vrtéh,
takó boš otrla mi prah samote, ležeč na očeh,
v školjko dlani položila srcé mi, prekipevajoče čistega opoja —
moja, vsa moja!

Mehkó si se položila v oktave plahih dni,
uglašajoč razglašene tipke v rahlo sozvočje, ki ne izzvení.
Zdaj si tolažeča priprošnja večerna,
povzdigujoča v nedozirne jasnine srca nemirna,
moja kot prešerno razigran odmev
na dolgo iskani, komaj najdeni napev —
moja, vsa moja!

Dva nežna loka izbočila ti je pomlad.
Ti, zvončkom odpevajoča Trobentica sredi trat,

mavrične metulje loviš, s čebelico kramljaš,
potem v omami me s sto željami
poljubit privihraš —
vsa moja, vsa moja!

Vidiš vitko stebrovje pérgol pod tipalkami slaka?
Breza za njimi razsteza senčen pajčolan.
Pojdi, potopiva se v žuboreče slapove somraka,
kjer je za naju smaragdni razplèt postlan!

Nasloni črnokodro glavico na mojo srčno stran!
Slišiš? To ni kramljanje zgovornih fontan!
Prisluhni bolje! Kri tako globoko polje,
vsak hip kakor plesalčev gib
drugače valovi srčni utrip —
čuj: vsa moja, vsa moja!

Draga, samó zate naj tiktaka nihaj srca!
Glej, v prepihu večnih vetrov sem kot plamen begoten,
brez tebe bi bil brodolomec sredi morja,
do smrti slaboten, do smrti samotni,
vzemi me vsegà, kot si vsa —
moja, vsa moja.

Kot bele, okrogle zvezdé
s češnjevih vejá — solzé
na moji ožejani ustni naletujejo.
Ne joči!
Pomlad nama sonca do vrha natoči,
prečiščene minute tkalci usode snujejo —
moja, vsa moja!

France Balantič | Ne najdem domov

O blaki diše kot ciklamni, bóri so temni zaliv neba, vanj potopljeni kot kamni spe ptiči v tihih gnezdih sna.	Ne najdem domov in sem poln medu kot žametne, drobne čebele, rumene roké so od prahu, nazaj ga bom stresel v kelihe bele.
---	--